

NS Nyhedsbrev

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1156

11.05.2025 (136)

Hitler i krig: Hvad skete der *egentlig*?

af A.V. Schaerffenberg

Del 3

Kapitel 2: Nederlagets rødder

Aldrig i vores historie er vi blevet besejret af vores fjenders styrke, men altid af vores egne laster og af fjenderne i vores egen lejr."

Adolf Hitler, *Mein Kampf*, bind 2, kapitel XV

Hæren var for det tyske folk, hvad den amerikanske forfatning er for amerikanerne, eller monarkiet for englænderne. Ethvert folk har brug for noget i deres kultur, som i allerhøjeste grad kendetegner deres særlige identitet. Med navne som Frederik den Store og Otto von Bismarck som arvtagere er det ikke underligt, at tyskerne betragtede deres væbnede styrker som den institution, der bedst symboliserede deres land. Men da Bismarck blev afskediget, blev den tyske generalstab, der brugte det impotente kongehus som en konstitutionel front, den virkelige magt i landet. Fra slutningen af det 19. århundrede til slutningen af 1. verdenskrig blev

landet styret af hærens klassebevidste aristokrater bag facaden af et lydigt monarki, hvor symbolsk det end var. Med ydmygelsen i november 1918 blev de imidlertid tvunget ud af regeringen af socialdemokrater og andre marxister. I løbet af 1920'erne begyndte generalerne langsomt at genvinde noget af deres tidligere indflydelse som de konservative kapitalisters synlige symboler og militære magt. Tyskland blev splittet mellem venstre- og højrefløjens egoistiske kræfter.

Da Adolf Hitlers ideologiske bevægelse for classesamarbejde opstod, blev den bittært bekæmpet af disse reaktionære, hvis verden ikke strakte sig ud over den blåblodede elitærheds afgrænsede grænser. Deres mål var at genoprette monarkiet, bag hvis bemalede, intellektuelt hule galionsfigurer, som general Hugo von Hindenburg, landets aristokrater kunne regere i slet skjult majestæt. Deres tilsyneladende patriotiske opfattelse af "Tyskland" var begrænset til Preussen og deres egen overklasse. Middelklassen blev set ned på som vulgære håndværkere, mens det såkaldte "proletariat" ikke var andet end et andet ord for bønder. Desuden blev de andre tyske stater henvist til sekundær betydning og skulle domineres, hvis ikke ledes, af de overlegne aristokrater.

Det var denne form for ulideligt snobberi, der naturligvis bidrog til den faldende moral blandt tyske soldater fra Bayern, Pommern og alle de andre delstater, som forventedes at lide og dø under Første Verdenskrig lige så ædelt som deres preussiske kolleger. De allieredes propaganda spillede med succes på sådanne klasse- og regionsopdelinger under hele konflikten. Det var de samme klassebevidste konservative, som udsatte nationalsocialismen for sit første blodbad, da seksten ubevæbnede kammerater blev skudt af Reichswehr-soldater efter ordre fra deres overklasseofficerer i München den 9. november 1923.

Da Adolf Hitler blev valgt til at danne en ny regering ti år senere, var hans største udfordring at bevare hæren som Tysklands symbolske institution og samtidig afværge fjendtligheden fra de hadefulde aristokrater, der enten ville bruge ham som marionet, som de havde gjort med von Hindenburg, eller helt erstatte ham med en eller anden medgørlig preussisk monark. Føreren og hans nærmeste kolleger forudså dette problem længe før deres magtovertagelse i 1933, men var uenige om løsningen. Hitler mente, at den gamle hærledelse skulle pensioneres generøst så hurtigt som muligt, så de kunne tjene deres aktive karriere ud, mens deres rækker støt og roligt blev erstattet af nationalsocialister.

Selv om en sådan proces tog tid, var den lovlig og havde mindre chance for at vække modstand i generalstaben. Andre var bange for, at hærens officerer ikke kunne undgå at forstå konsekvenserne for deres aristokratiske ambitioner, som en gradvis pensionering indebar, og opfordrede til, at de straks blev erstattet af ideologisk sunde partimedlemmer. Alle erkendte, at generalstaben var en rede af fjendtlighed over for nationalsocialismen og derfor en stor, intern fare, især hvis Det

Tredje Rige nogensinde kom i krig. Stalin havde udrenset sine upålidelige, tidligere zaristiske officerer og indsat politisk pålidelige mænd i deres sted. Hitler burde gøre det samme. Sådan ræsonnerede mænd som Ernst Roehm, stabschef for stormtropperne (S.A. eller *Sturmabteilungen*).

I slutningen af juni 1934 ville Roehm med magt udskifte konservative officerer i hæren med sine egne stormtropper. Han vidste, at Hitler var imod det, og planlagde derfor også at myrde ham. Da Føreren fik kendskab til SA-lederens intentioner, arresterede han personligt Roehm, før nogen konfrontation med militæret kunne finde sted. Omkring 300 sammensvorne blev summarisk henrettet, herunder ikke-SA-personale, endda et par SS-mænd, hvilket gør de konventionelle historikere til skamme, som insisterer på, at Hitler forfulgte sine egne loyale brunskjorter for at vinde hærledelsens gunst og erstatte S.A. med det "mere pålidelige" S.S. I virkeligheden handlede han kun i selvforsvar. Undertrykkelsen af forsøget dæmpede ganske vist generalstabens frygt for, at Hitler kunne bruge vold til at overtage hæren, men det hindrede også hans planer om at gøre den nationalsocialistisk.

Nu gravede aristokraterne sig ned og modsatte sig stædigt alle forsøg på at fylde de væbnede styrker med ideologisk troværdige mænd. Da krigen kom bare fem år senere, var Wehrmacht stadig kontrolleret af fine snobber, der var diametralt imod nationalsocialismen og ivrige efter enhver mulighed for at ødelægge den, selv ved at forråde deres eget land. Chefen for rigets egen militære efterretningstjeneste, admiral Wilhelm Canaris (som der vil blive sagt meget om senere), talte på vegne af sine medforrædere, da han sagde: "Tysklands sejr ville være en større katastrofe end dets nederlag."

Med andre ord foretrak Canaris og hans overklassefæller forbrændingen af millioner af tyske kvinder og børn, som var de primære ofre for de allieredes terrorbombninger, frem for Hitlers succes. Et så dybt forræderi kan kun forstås i sammenhæng med den aristokratiske mentalitet. Den var fysisk oprørt over nationalsocialismens klassesamarbejde, hvor almindelige tyske arbejdere gik hånd i hånd med den velhavende adel som ligeværdige medlemmer af samfundet. De var simpelthen forargede over, at deres øverstbefalende blot var en østrigsk og vulgær handelsmand fra de lavere klasser, som tåbeligt nok havde valgt ham til embedet. Men aristokraternes foragt for ham blev forvandlet til morderisk raseri, da denne tidligere lansekorporal konsekvent vandt sejre i felten, næsten altid imod deres professionelle (omend forældede) strategier. Den mest effektive måde at gøre en dum mand vred på er ikke at *fortælle ham, at han er dum*, men at demonstrere for ham, at han er dum. Det gjorde Hitler gentagne gange over for de konservative generaler og gjorde sig derved fortjent til deres ubarmhjertige fjendskab.

Mange år efter Röhms velmenende, men misforståede forsøg på at fjerne aris-

tokraterne fra hæren med magt - da langt mere verdensrystende begivenheder fik næsten alle andre til at glemme den døde generalstabschef - forstod Dr. Joseph Goebbels, måske som den eneste af andre ledere, tydeligt de forfærdelige konsekvenser, der var blevet sat i gang bare elleve år tidligere. Den 27. marts 1945, mens hans land lå i flammende ruiner, indså han, at de gamle generalstabsaristokrater havde kostet Tyskland krigen: "Jeg påpeger udførligt over for Føreren, at vi i 1934 desværre undlod at reformere værnemagten, da vi havde mulighed for det. Det, Roehm ønskede, var selvfølgelig rigtigt i sig selv. Hvis Roehm havde været en retskaffen, solid personlighed, ville der højst sandsynligt være blevet skudt nogle hundrede generaler i stedet for nogle hundrede SA-ledere den 30. juni. Hele forløbet var dybt tragisk, og i dag mærker vi konsekvenserne af det. I det år var tiden moden til at revolutionere Reichswehr. Som tingene var, var Føreren ikke i stand til at gribe muligheden."

Siden Hitlers frontlinjeerfaring i skyttegravene havde han altid beundret generalstaben som indbegrebet af alt, hvad der traditionelt var værdifuldt i hans land, den solide søjle i den tyske nationalitet. Men den gradvise desillusionering over dens klassebevidste martinetter var en bitter skuffelse. Langt ind i krigen betragtede han dem stadig med respekt. For sent kom han til at fortryde sin tidligere dybe respekt for de fleste af hærens ledere. "I årevis", sagde han til Hans Frank, generalguvernør i det erobrede Polen i slutningen af krigen, "har disse herrer med deres smarte, rødstribede bukser forrådt, glemt eller solgt ud af Moltkes og Schlieffens principper. Denne formastelige junkerkaste er i virkeligheden ikke andet end en samling forvirrede hoveder, vaklende og udstoppede skjorter" (Innes, 18). Begivenhederne skulle snart vise, at de også var forrædere.

Der herskede en usikker enighed mellem partiet og hæren i begyndelsen af 1930'erne. Men i 1935 blev Hitlers planer om oprustning kraftigt modarbejdet af generalstaben på grund af de voksende trusler fra udlandet. Under kriserne i Ruhr, Tjekkiet og Østrig havde officererne udvist en enestående mangel på mod og beslutsomhed, og Hitler vidste, at de ville give op over for en reel international konfrontation. Derfor overtog han den 4. februar 1938 posten som øverstkommanderende for *Oberkommando der Wehrmacht* (OKW), de væbnede styrkers overkommando. Mange højtstående officerer var rasende over udsigten til at skulle tage imod ordrer fra en tidligere østrigsk korporal. Året efter gik deres modstand under jorden i det såkaldte "generalernes komplot" for at overtage den lovlige regering. Men konspiratorernes fejhed dømte det til fiasko. Da Anden Verdenskrig blev indledt i september 1939, modsatte hærledelsen sig i første omgang enhver kampagne i Polen som "umulig at vinde". Efter modvilligt at være blevet trukket i felten af historiens momentum, tabte deres slidte strategier fra 1914 næsten krigen i løbet af fjorten dage. Generalstabens modstand mod næsten alle

efterfølgende kampagner og endda mange slag saboterede løbende den almindelige soldats indsats for at vinde, indtil krigen til sidst var tabt.

Med henvisning til Tysklands nederlag i Første Verdenskrig havde Hitler allerede i *Mein Kampf* skrevet, at en militær katastrofe altid var en konsekvens af en indre snarere end en ydre svaghed. Denne observation gjaldt lige så meget for hans eget rige med dets konservative værnemagt som for den konflikt, han kendte på første hånd som ung soldat. Da krigen kom i 1939, var tre fjerdedele af de mænd, der stadig havde poster i Det Tredje Riges regering og militær, blevet udnævnt under Weimarrepublikken. Kun få var nationalsocialister. Nogle andre var mere eller mindre positivt indstillede over for Hitler, men flertallet var aristokratiske opportuniste, som kun fulgte ordrer, hvis de var i overensstemmelse med deres klasses velfærd og opretholdelse.

Meget senere i krigen, da Europa kæmpede for sit liv i de mørke dage i 1944, blev Føreren forfærdet over at høre, at ud af hans 8.000.000 soldater var kun 260.000 blevet sendt til fronten. Ikke underligt, at de var så frygteligt i undertal overalt! I maj samme år brød sovjetiske styrker uventet igennem tyskernes sydlige linje og tvang dem til et hurtigt tilbagetog til Sevastopol, som faldt kort tid efter, fordi generalstaben ikke havde leveret nok våben og ammunition, som var lagret i overflod i nærliggende depoter.

Det måske mest afgørende tilfælde af aristokratisk forræderi fandt sted i sommeren 1941. Hitlers angreb på Rusland havde indtil da været en total succes, til stor overraskelse og professionel jalousi for hærens generaler, som næsten alle havde været imod det. Nu ville de overtage den fulde ledelse (og æren) for en kampagne, der allerede så ud til at være så godt som vundet. Fra begyndelsen havde Føreren insisteret på, at sejren skulle være hurtig, og at fjenden skulle besejres inden vinteren, fordi Tyskland simpelthen ikke havde de nødvendige ressourcer til en længerevarende konflikt. Og Rusland var berygtet for sit katastrofale vejr, der kunne få enhver hær til at gå i stå. For at opnå succes i tide var det vigtigste strategiske mål at ødelægge eller erobre sovjeternes forsyninger af olie, jern og mangan. Hans generaler nægtede. De insisterede i stedet på, at Sovjetunionens industricentre skulle angribes. Hitler svarede igen ved at påpege, at hvis englænderne havde været i stand til at fjerne deres fabrikker uden for Luftwaffes rækkevidde, så kunne russerne også. Desuden kan krigsfabrikker genopbygges eller flyttes. Tabet af olie og mineraler, uden hvilke de ikke kan fungere, er mere alvorligt. Tabet af selv mange fabrikker er intet i forhold til tabet af naturressourcer. Derfor var erobringen af Ukraine, den største sovjetiske forsyningskilde, altafgørende. Hitlers strategi sejrede, og det samme gjorde de tyske våben, indtil han blev hårdt ramt af mavekrampe i slutningen af august.

I næsten tre uger var han isoleret. Da han kom sig så meget, at han igen kunne

overtage kommandoen over Østfronten, blev han foruroliget over at høre, at generalerne havde udnyttet hans sygdom til at omdirigere hæren mod Moskva med dens tunge industri og udsigten til ære for enhver general, der kunne erobre den. Wehrmachts tropper var lige nået frem til forstæderne til den russiske hovedstad, da en af de værste vinterstorme i historien lammede deres fremrykning i dens spor. Netop da gik sovjetterne til modangreb og slog ikke bare tyskerne tilbage, men kastede dem ud i et hovedløst tilbagetog. Endnu værre var det, at Hitler nu stod over for at skulle føre en langvarig krig, som han ikke havde tilstrækkelige naturressourcer til, mens fjendens forsyninger stadig var intakte. Hvis hans strategi var blevet fastholdt, ville Sovjetunionen have været tvunget til at overgive sig. I stedet havde krigen takket være generalstaben nået et desperat vendepunkt, som Føreren ville få svært ved at genskabe til Tysklands fordel.

De fleste af de aristokratiske forrædere overlevede det nederlag, de var skyld i, og udgav deres egne versioner af begivenhederne, som alle fremstillede Hitler som en gal amatør, der tabte krigen, fordi han nægtede at lytte til deres overlegne råd. De fleste af disse mænd undslap kængururettens "retfærdighed" i efterkrigstidens Nürnberg-retssager og levede deres liv i den samme slags behagelige lethed, som deres klasse altid havde været vant til. Og det er i høj grad på grund af deres løgne om krigen, der blev offentliggjort for at dække over deres egen uduelighed og forræderi, at omverdenen stadig bliver ført bag lyset, når det gælder den reelle gennemførelse af konflikten.

Mere end nogen anden faktor i Anden Verdenskrig var forræderi begået af den tyske generalstab ansvarlig for dens udfald.

